

Communalloveue. Det er derfor min Hensigt til det høie Thing, at det dog ikke nu for første Gang vil optage i en almindelig Lov en saadan Bestemmelse, med Hensyn til hvilken Meningerne, om man ikke kræver et Princip, endnu maatte være deelte; og at man lader dette Principsspørgsmaal faae en alvorlig Drøftelse i en Sag, hvor det nærmest hører hjemme. Da man sidst stemte om dette Spørgsmaal, og Afstemningen gik imod mine og mine Meningsfællers Ytringer, forelaa der ikke en saadan almindelig Lov, idet den da forhandlede Sag var mere speciel. Den Sag, vi her behandle, er derimod en almindelig Lov, og jeg troer derfor, at der er Grund til at gjøre en Forskiel. Jeg skal derfor tillade mig, uden at ville gjentage mine Grunde eller yderligere anføre andre Grunde for min Mening, atter at anbefale Underændringsforslaget under Nr. 24 til Forkastelse.

J. M. Hansen: Jeg maa sige to Ord til Forbeel for de Fattiges Kasse, da den ærebe sidste Taler har gjort sig saa megen Umage for at slyde den tilside. Det forekommer mig nemlig, at denne Kasse er en Indretning, der har den største Betydning, idet det nemlig der ved kan undgaaes, at en værdig, arbeidsom, men fattig Familie paa Grund af Omstændighedene kommer til at see sig i den Nødvendighed at maatte tye til det almindelige Fattigvæsen, hvorved den berøves den Selvøielse, som enhver honnet Familiefader, i hvilken Stilling han end er, maa ønske at opretholde; thi derpaa vil det for en stor Deel beroe, hvorvidt han vil være istand til at anspænde sine Kræfter for at ernære sin Familie og sig selv. De Fattiges Kasse er saaledes en høist velgjørende Indretning, og jeg troer, at disse Kasser have udrettet meget Godt rundt omkring i Landet med deres ringe Midler, men de Penge, som indkomme i dem gennem Mulcter, ere lige saa velgjørende og udrette lige saa meget Godt som de Penge, der indkomme ved frivillige Gaver; jeg kan virkelig ikke see, hvad det kan gjøre til Sagen, hvorledes Pengene indkomme. Desuden maae ærebe Medlemmer ikke påaastaa, at disse Mulcter indkomme aldeles ufrivilligt. Ganste vist skulle Mulcterne erlægges, og

forfaavidt er det ikke nogen frivillig Sag; men jeg troer dog, at de Allerfleste, som idømmes saadanne Mulcter, langt hellere ville erlægge dem til de Fattiges Kasse end til Amtsfattigkassen; hvis de selv kunde vælge, til hvilken Kasse de skulde betale Mulcterne, vilde de vistnok helst betale dem til de Fattiges Kasse. Jeg skal med disse faa Ord anbefale Ændringsforslaget under Nr. 24.

Ternansen: Det forundrer mig ikke saa lidt, at den ærebe foregaaende Taler, som har været Medlem af Rigsdagen, dengang da Lovforslaget om de Fattiges Kasse blev vedtaget, kan tale saaledes om Principet i den nævnte Lov, som han i dette Dieblik gjorde. Man behøver blot at see Forhandlingerne efter, og ikke blot Forhandlingerne, men ogsaa de Motiver, som Forslagsstilleren lod medfølge sit Forslag, for at see, at Principet i Loven er „frivillig“ Fattigunderstøttelse, og at det er slaaet fast i Loven, at de Fattiges Kasse skal grunde sig paa frivillige Gaver. Jeg kan virkelig ikke indsee, at det er til de Fattiges Kasses og de Trængendes Tarv, at man gaaer hen og forqvæler denne Indretning, der hviler paa et ganske andet Grundlag, har en ganske anden Grundtanke end den, man nu vil gaae ud fra. I Henhold til hvad jeg tidligere har udtalt i den Sag, kan det ikke være min Mening at beskrive, at Sogneforstanderskaberne i Kommunekassen faae en Afdeling, med hvis Indhold de have Ret til at komme de Trængende til Hjælp; men man maa ikke sammenblende dette med denne Indretning, der har sit eget Grundlag — hviler paa Frivillighedens Grund —, og jeg kan idetmindste ikke forstaae, at det er en frivillig Gave, som der her er Tale om. Det er nemlig det allermest tvungne af alle Tvangsbidrag, som man kunde tænke paa at lægge hen til den „frie“ Fattigforsørgelse, og noget Saadant kan ikke være til Gavn, men tværtimod til Skade for de Fattiges Kasse; netop derfor kan det ærebe Medlem ikke tale om, at vi ville „slyde de Fattiges Kasse tilside“, thi det er netop af Hensyn til dens Tarv, at vi udtale os, som vi have gjort, og det er min Mening, at dersom man gaaer frem paa den Vej, som man her vil be-